

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **P. Š.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 3792, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, vypravené dne 12. 8. 2016, č. j. KUZL-28666/2016-2, sp. zn. KUSP-28666/2016/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne ze dne 11. 8. 2016, vypravené dne 12. 8. 2016, č. j. KUZL-28666/2016-2, sp. zn. KUSP-28666/2016/DOP/Ti, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 11. 8. 2016, vypravené dne 12. 8. 2016, č. j. KUZL-28666/2016-2, sp. zn. KUSP-28666/2016/DOP/Ti, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako nepřípustné odvolání P. K. proti rozhodnutí Městského úřadu v Uherském Hradišti, odbor dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3. 6. 2013, č. j. MUUH-OD/15713/2013/GreV.

Rozhodnutím orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto tak, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 27. 2. 2013 v 08:08 hodin, v obci Kunovice sil. II/498 ul. Osvobození u domu č. p. 1044 ve směru jízdy na obec Hluk, jako řidič osobního motorového vozidla zn., překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, když mu Policií ČR byla naměřena rychlost jízdy 81 km/hod. Po odečtu tolerance měřícího zařízení tak jel rychlostí 78 km/hod, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci o 28 km/h.

Podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o přestupcích“), byla žalobci uložena sankce ve formě pokuty ve výši 3 500 Kč. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce napadá výrok napadeného rozhodnutí, neboť se neztotožňuje se závěrem žalovaného o nepřípustnosti podaného odvolání. Dle žalobce je mezi stranami nesporné, že prvostupňovému správnímu orgánu byl dne 1. 7. 2013 odeslán zástupcem žalobce doporučený dopis, jehož obsahem mělo být odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce však činí sporným tvrzení žalovaného, dle kterého žalobce nedoložil plnou moc, kterou by zmocnil svého zástupce odvolání podat. Žalobce zastává názor, že je irelevantní, zda doporučený dopis obsahoval či neobsahoval plnou moc, neboť pokud by ji neobsahoval, bylo povinností žalovaného vyzvat zástupce žalobce k jejímu doložení. Tato povinnost vyplývá z § 37 odst. 3 správního řádu a z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2003, č. j. 5 A 41/2001 a ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 52/2014-31.

Dále je dle žalobce napadené rozhodnutí nezákonné, neboť správní orgán prvního stupně se o existenci zmocnění dozvěděl dříve, než postoupil spis žalovanému. Žalobce totiž podal žalobu na určení nezákonného zásahu, kdy žalovaným byl právě správní orgán prvního stupně. Řízení o žalobě bylo zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 30 A 58/2016. V žalobě, která byla doručena též žalovanému, o čemž svědčí skutečnost, že se k této dne 21. 4. 2016, tj. dříve, než předal spis žalovanému k rozhodnutí, vyjádřil, bylo přitom uvedeno: „*Odvolání podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, P. K., nar., bytem*“. Správní orgán prvního stupně se tak ještě předtím, než odevzdal spis žalovanému, seznámil s prohlášením žalobce, že odvolání bylo podáno P. K. jako jeho zástupcem. O tomto

prohlášení se správní orgán prvního stupně dozvěděl až v dubnu roku 2016, kdy mu byla žaloba doručena k vyjádření. Tento argument by byl relevantní tehdy, pokud by správnímu orgánu netrvalo předat spis nadřízenému správnímu orgánu 3 roky. V době, kdy žalovaný rozhodoval o zamítnutí odvolání jako nepřipustného, již nemohlo být o oprávnění P. K. jednat jménem žalobce žádných pochyb.

Žalobce na závěr žaloby dodává, že pokud došlo k takovému překročení zákonné (pořádkové) lhůty k vydání rozhodnutí, je nutné, nad oprávněním správního orgánu vydat rozhodnutí o zamítnutí odvolání z procesních důvodů v prakticky jakékoli lhůtě, upřednostnit zásadu právní jistoty. Žalobce se totiž ode dne, kdy odvolání podal, nijak nedozvěděl, že by odvolání mělo být nepřipustné, a že by prvostupňové rozhodnutí mělo být pravomocné. Mohl se proto spolehnout ke dni 28. 2. 2014, že jeho odpovědnost za přestupek zanikla, aniž by byl potrestán.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a zdůrazňuje, že dne 28. 5. 2013 správní orgán obdržel e-mail bez zaručeného elektronického podpisu, jehož přílohou byla plná moc bez podpisu. Takové podání dle § 37 odst. 4 správního řádu bylo nutné bez dalšího doplnit do 5 dnů o podání učiněné písemně, ústně do protokolu nebo o podání v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Správní orgán nebyl povinen P. K. či žalobce vyzývat k doplnění náležitosti podání, přesto tak obratem učinil a P. K. zaslal na adresu e-mailovou zprávu, v níž na nedostatky upozornil. Dále správní orgán dne 3. 7. 2016 odvolání P. K., podané na poště v Praze 1 dne 1. 7. 2016 s uvedením adresy odesílatele v, který tvrdil, že se odvolává právě jako zástupce P. Š., aniž by předložil plnou moc. Žalovaný takové odvolání posoudil jako nepřipustné a současně i jako opožděné, přičemž obojí má shodné důsledky ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu. Pokud bylo odvolání současně opožděné, nebylo nutné P. K. vyzývat k doplnění odpovídající plné moci dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 52/2014-31.

Dle žalovaného je taktéž v rámci pochopení celého kontextu nutné zmínit, že P. K. si dne 11. 10. 2011 zřídil datovou schránku fyzické osoby a zpřístupnil ji dne 16. 10. 2011. Dne 15. 10. 2012 požádal o její znepřístupnění. Poté měl doručovací adresu v místě V červnu roku 2013 byla do informačního systému evidence obyvatel zavedena panu K. doručovací adresa, přičemž zhruba od konce roku 2013 požaduje doručovat na adresu nebo V dubnu roku 2014 požádal opět o zavedení nové doručovací adresy, a to Dne 19. 12. 2014 došlo k znovaaktivování jeho datové schránky. Z uvedeného tak vyplývá, že se v případě P. K. jedná o další procesní strategii, které subjekty s ním spojené uplatňují v řízeních o přestupcích a správních deliktech dle zákona o silničním provozu. Pro doplnění žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 24/2012-17. Žalovaný tedy trvá na tom, že nepochybil, když odvolání P. K. zamítl jako nepřipustné, když bylo současně opožděné,

neboť by případnou výzvou k doplnění plné moci nemohlo být docíleno věcného projednání podaného odvolání.

V replice žalobce dodává, že s tvrzením žalovaného nesouhlasí, neboť výrok rozhodnutí zněl, že se odvolání jako nepřipustné zamítá. Žalovaný se sice v napadeném rozhodnutí zmínil, že odvolání je opožděné, pouze však tuto argumentaci uvádí jako *obiter dictum*. S ohledem na skutečnost, že výrokem rozhodnutí nebylo zamítnuto odvolání jako opožděné, neměl žalobce právo argumentovat proti jednomu odstavci v odůvodnění, neboť by žalobou nenapadal výrok, ale odůvodnění rozhodnutí. Dle žalobce ani soud není oprávněn posuzovat včasnost podaného odvolání, neboť soud přezkumává soulad rozhodnutí s právními předpisy v rozsahu žalobních bodů.

K otázce včasnosti pak žalobce konstatuje, že podání odvolání bylo učiněno již dne 24. 6. 2013 e-mailem, což osvědčuje v příloze repliky. Závěr o opožděnosti odvolání tak není jednoznačný, je sporný, a proto je vhodné, aby se v novém rozhodnutí včasností podání odvolání žalovaný řádně zabýval. Odkaz žalovaného na rozsudek č. j. 6 As 24/2012-17 je dle žalobce nepřipadný, neboť tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení, byť byl žalobce v řízení nezastoupen advokátem.

K závěru žalobce dodává, že žalovaný pak nijak nerozporoval ostatní žalobní tvrzení, tj. zejména, že plná moc byla součástí podání odvolání, že se žalovaný dozvěděl o oprávnění P. K. jednat jménem žalobce z jiného podání žalobce, kde tak žalobce prohlásil, a ani nerozporuje, že vydání rozhodnutí o zamítnutí odvolání po více než třech letech od jeho podání je v rozporu s principem právní jistoty

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 28. 5. 2013 P. K. prvostupňovému správnímu orgánu doručil e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu nepodepsanou plnou moc datovanou 25. 5. 2013, z níž vyplývá, že žalobce jej měl pověřit k zastupování v této věci. Příloha e-mailu nebyla podepsána uznávaným elektronickým podpisem a plná moc byla dodána pouze ve formátu .pdf a neobsahovala rovněž elektronický podpis a nejednalo se ani o výstup autorizované konverze dle § 22 a násl. zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů ve znění pozdějších předpisů. Tentýž den byl P. K. správním orgánem poučen, že plná moc musí obsahovat podpis, a že elektronické podání bez zaručeného elektronického podpisu je třeba doplnit v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu do 5 dnů o originální nebo uznávaný elektronický podpis. Dne 10. 6. 2013 bylo žalobci doručeno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal P. K. dne 1. 7. 2013 odvolání doručené správnímu orgánu dne 3. 7. 2013. Dne 4. 7. 2013 zaslal správní orgán prvního stupně na P. K.

požadovanou e-mailovou adresu sdělení, že k podání nazvaném „Odvolání“ nebude vzhledem k absenci udělené plné moci brán zřetel.

Na dotaz P. K. na stav věci ze dne 20. 1. 2016 správní orgán prvního stupně odpověděl, že mu nemůže poskytnout žádné informace, neboť nedisponují žádnou řádně podanou plnou mocí k zastupování žalobce.

Dne 30. 3. 2016 podal žalobce u zdejšího soudu žalobu proti žalovanému správnímu orgánu prvního stupně, v níž se domáhal, aby soud určil, že zásah správního orgánu prvního stupně spočívající v nepředání spisu sp. zn. 2013/0299 se svým stanoviskem odvolacímu orgánu k rozhodnutí o odvolání byl nezákonný a aby zakázal pokračování v tomto protiprávním jednání. Řízení o této žalobě bylo u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 30 A 58/2016. Dne 15. 8. 2015 zdejšímu soudu došel návrh na zastavení řízení, neboť se žalobce po podání žaloby domohl žalobou požadovaného postupu správního orgánu prvního stupně. Krajský soud tak usnesením ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 A 58/206-32 řízení zastavil pro pozdější chování žalovaného.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 12. 8. 2016 dospěl k závěru, že doje-li jakákoli zpráva správnímu orgánu e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu, není povinností správního orgánu odesílatele této zprávy vyzývat k tomu, aby jí v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu doplnil do 5 dnů buď o zprávu zaslanou písemně, nebo učiněnou do protokolu, nebo o zprávu podepsanou zaručeným elektronickým podpisem, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 90/2008-70. Žalovaný pak napadené rozhodnutí doplnil o argumentaci *obiter dictum*, že odvolání P. K. je opožděné, neboť žalobci bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí dne 10. 6. 2013 a od dne následujícího, tj. 11. 6. 2013, začala běžet zákonná patnáctidenní lhůta pro podání odvolání. Posledním možným dnem pro podání odvolání tak dle žalovaného bylo dne 25. 6. 2013.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Žalobce předně nesouhlasí se závěry žalovaného, dle nichž odvolání žalobce ze dne 10. 9. 2014 bylo zamítnuto jako nepřipustné dle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně měl zástupce žalobce vyzvat k doplnění plné moci.

Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek č. j. 5 As 18/2011-81 ze dne 13. 5. 2011).

Krajský soud se tak ve své argumentaci bude zabývat již jen posouzením otázky, zda bylo odvolání P. K. proti prvostupňovému správnímu orgánu nepřipustné, neboť toto byl důvod zamítnutí předmětného odvolání dle § 92 odst. 1 správního řádu. Krajský soud taktéž zdůrazňuje, že se nebude zabývat včasností předmětného odvolání, neboť opožděnost odvolání nebylo důvodem pro jeho zamítnutí.

Žalobce tvrdí, že předmětné odvolání učiněné doporučeným dopisem obsahovalo plnou moc, kterou žalobce P. K. vystavil. I pokud by tomu tak dle žalobce nebylo, má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když žalobce nevyzval k odstranění vady podaného odvolání spočívající v absenci prokázání zmocnění. Povinností krajského soudu tak je řádně osvětlit, zda správní orgány postupovaly dle zákona a žalobce, popř. jeho případného zmocněnce vyzvaly k odstranění nedostatku podaného odvolání.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyl žalobce zastoupen. Správnímu orgánu prvního stupně byla dne 28. 5. 2013 doručena plná moc, dle které měl být P. K. žalobcem zmocněn k zastupování. Podání však trpělo vadami a proto byl P. K. vyzván k jeho doplnění (o zaručený elektronický podpis a originální podpisy zmocněnce i zmocnitele), což ve stanovené lhůtě 5 dní neučinil. Poté ve věci bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž bylo dne 3. 7. 2013 doručeno odvolání P. K., které však trpělo řadou vad, jednak nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem, vykazovalo nedostatky ve smyslu § 37 odst. 1 a 2 správního řádu, tedy chyběly důvody odvolání, a dále nebylo doloženo zastoupení. Poté dne 4. 7. 2013 bylo P. K. doručeno sdělení, dle něhož u správního orgánu není evidována žádná plná moc k jednání ve věci, a proto

k odvolání nebude brán zřetel. Plná moc k zastupování účastníka řízení předložená nebyla. Žalovaný pak, jak již bylo shora uvedeno, pro absenci plné moci, a tedy nedoložení aktivní legitimace P. K. odvolání jako nepřipustné zamítl.

Podle ust. § 33 odst. 1 správního řádu účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

Podle § 37 správního řádu je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno (odst. 1). Z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu (...). Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí (odst. 2). Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (odst. 3).

Z uvedeného plyne, že je-li doručeno neúplné či vadné podání, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Mezi tzv. jiné vady podání je třeba řadit právě i neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba označená v něm za zástupce účastníka (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014-32). Správní řád v § 37 odst. 3 přímo uvádí, že správní orgán vyzve k odstranění vad podatele, tedy osobu, která podání učinila. Takový postup je zcela logický, neboť právě ten, kdo podání podal (a zpravidla i vypravil a vypracoval), je s obsahem podání i jeho případných příloh nejlépe obeznámen a nejlépe tedy dokáže vady podání odstranit. Podatelem je jistě v řadě případů účastník, avšak může jím být i někdo jiný, např. právě osoba účastníkem zmocněná.

V daném případě byl podatelem P. K., který podání (odvolání) podal. Žalovaný tedy v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu měl k odstranění vad podání (tj. k předložení řádně podepsané plné moci) vyzvat právě P. K.

Jistě lze připustit, že žalobce je jedinou osobou, která je oprávněna plnou moc podepsat, to však neznamená, že předložení plné moci je úkonem, který musí vykonat rovněž osobně žalobce (tj. úkonem ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu). Je totiž zřejmé, že žalobcem podepsanou plnou moc může správnímu orgánu doložit de facto kdokoli. Většinou je to přitom právě zástupce, který ji také k učiněnému podání či při jednání zpravidla předkládá. V daném případě přitom byla původní plná moc zaslaná správnímu orgánu prvního stupně dne 28. 5. 2013 datována 25. 5. 2013 a bylo tedy lze předpokládat, že jí P. K., který odvolání i nepodepsanou plnou moc podal, disponuje (i když tato byla učiněna podáním bez zaručeného

elektronického podpisu, které nebylo následně doplněno). Žalovaný měl vyzvat zástupce žalobce k předložení plné moci tím spíše, je-li mu z úřední činnosti známo, že P. K. působí jako zástupce opakovaně a předkládání nepodepsaných plných mocí je jeho „procesní taktikou“.

Krajský soud má na základě skutečností ze správního spisu za prokázané, že dne 1. 7. 2013 P. K. zaslal správnímu orgánu prvního stupně odvolání, které mu bylo doručeno dne 3. 7. 2013. Následující den správní orgán prvního stupně dal P. K. na vědomí, že v dané věci plná moc absentuje a správní orgán tak nemůže na tuto písemnost brát zřetel. Tento sice P. K. přímo nevyzval k odstranění vady, nýbrž jej poučil o nedostacích jím podaného odvolání, které mu zaslal na adresu zvolenou pro doručování (...). P. K. na uvedené nereagoval a řádnou plnou moc ani poté nedoplnil. Dle soudu však takové sdělení není v souladu s výzvou dle § 37 odst. 3 správního řádu (ostatně to ani žalovaný netvrdí), neboť měl být vyzván k doplnění a měla mu být i stanovena přiměřená lhůta, do kdy může podání doplnit. Kdyby tak poté P. K. neučinil, žalovanému by nezbylo, než předmětné odvolání jako nepřipustné zamítnout.

V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabývá zprávou P. K. ze dne 28. 5. 2013, která nebyla podána se zaručeným elektronickým podpisem a jejímž obsahem byla nepodepsaná plná moc, proto odvolání učiněné dne 1. 7. 2013 je nepřipustné, nikterak však z této argumentace nevyplývá snaha žalovaného případného zmocněnce vyzvat k doplnění odvolání, které bylo učiněno až po zprávě ze dne 28. 5. 2013. Sám žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že nebylo nutné P. K. vyzývat k doplnění náležitostí podání o plnou moc, neboť odvolání bylo současně opožděné. Soud však s tímto tvrzením žalovaného zásadně nemůže souhlasit, neboť dle napadeného rozhodnutí bylo odvolání P. K. zamítnuto pouze pro jeho nepřipustnost, nikoliv pro jeho opožděnost. Včasností, popř. opožděností odvolání se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnuje, jak sám uvádí, pouze jako *obiter dictum* a dodává, že neboť je odvolání považováno za nepřipustné, není již třeba řešit otázku opožděnosti. Nedostatek odůvodnění nelze nahradit podrobnou argumentací uvedenou ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71), neboť argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě měly zaznít v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto na takové dodatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011-60). Ostatně ve výroku napadeného rozhodnutí se podává, že se odvolání zamítá jako nepřipustné.

Je taktéž nezbytné uvést, že z postupu správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že nejdříve správní orgán prvního stupně odvolání P. K. vůbec nevyhodnotil jako odvolání, neboť dle jeho názoru P. K. nebyl zmocněn k zastupování žalobce. Správní spis žalovanému postoupil až o 3 roky později na základě podané žaloby na určení nezákonného zásahu vedené v řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 58/2016, jak již uvedeno shora.

Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 24/2012-17 je na nyní projednávanou věc nepřiléhavý, neboť je nutno odmítnout názor žalovaného, že pokud by správní orgán vyzýval žalobce či P. K. k doplnění plné moci, šlo by jen o řetězení problémů téhož charakteru. Naopak, pokud by správní orgán vyzval P. K. k doložení plné moci, jenž by takto učinil, nemohl by žalovaný předmětné odvolání zamítnout jako nepřípustné, ale buď jej meritorně přezkoumat či zamítnout z jiného důvodu, např. z důvodu opožděnosti, jak argumentuje žalovaný ve vyjádření k žalobě.

Co se týče námitky žalobce ohledně délky odvolacího řízení, je zřejmé, že žalovaný nepostupoval v souladu s pořádkovými lhůtami dle správního řádu a správní orgán prvního stupně nedostál povinnosti dle § 37 odst. 3 správního řádu, neboť P. K. nebyl vyzván k doložení předmětné plné moci, ač tak na základě zákona a judikatury měl být.

Je nutno dát za pravdu žalobci, že se v dané situaci mohl domnívat, že již ke dni 28. 2. 2014 jeho odpovědnost za přestupek zanikla, neboť nebyl vyzván k doplnění odvolání ani o jeho odvolání (popř. P. K.) nebylo rozhodnuto.

Krajský soud uzavírá, že postup správních orgánů představuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pro kterou je třeba rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení, neboť z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá jednoznačný závěr, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 správního řádu, v tomto případě se jednalo o plnou moc udělenou žalobcem P. K., je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Uvedené povinnosti správní orgány v nyní projednávané věci jednoznačně nedostály. Žalovaný se tak vzhledem k velkému časovému rozestupu bude také muset předně vypořádat s otázkou zániku odpovědnosti žalobce za přestupek.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a právnímu zástupci žalobce vznikly náklady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby a sepsání repliky) po 3 100 Kč podle ust. § 7,

§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně